

Boerenkapel

Rinus Verheijke *1930, werkzaam op het Nat.Lab 1954 – 1992

Al spoedig kwam me ter ore, dat er op het lab een boerenkapel bestond. Daarin speelden aanvankelijk mensen uit de werkplaats, maar al gauw had de bezetting zich uitgebreid met blazers uit het hele lab. Ik was er na een paar weken al bij, en we luisterden jubileum- en afscheidsrecepties op. Dat was meestal op vrijdagmiddag om vier uur of half vijf. De repetities waren zo nu en dan vrijdags in de middagpauze. In het begin hadden we een blauwe boerenkiel aan en een rode zakdoek omgeknoopt, later een grijs gestreept overhemd en een zwart mouwloos vest. We waren met een man of vijftien (later ook dames), klarinetten, trompetten, fluit, saxofoons, trombone, blaasbas, slagwerk. We speelden marsen, walsen, polka's e.d. Natuurlijk vroeg niet iedere jubilaris ons op zijn receptie, maar dat neemt niet weg dat ik in die veertig jaar – ik heb na mijn pensioen nog een paar jaar meegespeeld – enige honderden van die evenementen heb meegemaakt. Het was altijd erg gezellig, en het had als bijkomend voordeel dat ik mede daardoor veel mensen kende op het hele lab, inclusief van de werkplaatsen.

Even een anekdote over Casimir. Het was zo, dat iedereen op zijn eigen instrument speelde, maar de slagwerker hoefde uiteraard het hele arsenaal aan trommels en statieven niet mee te brengen. Dat was ooit voor de boerenkapel aangeschaft, evenals lessenaars, kielen en vesten. Op een gegeven moment konden we een grote bas-tuba voor honderd gulden overnemen van de Philips Harmonie. Dat was een buitenkansje, want dat is ook geen instrument om op je fiets mee te brengen. Dus legde Wolter Gelling, die de leiding had over de boerenkapel, het geval uit aan dr. Bienfait, de adjunct-directeur die over financiën en allerlei andere zaken ging. Met andere woorden, hij vroeg om honderd gulden. Dat moest natuurlijk bekeken worden, dat ging zo maar niet. Toen het Wolter te lang duurde, en hij Casimir en Bienfait op de gang zag, trok hij de stoute schoenen aan, sprak Bienfait aan en vroeg, hoe het met die honderd gulden zat. Bienfait zocht uitvluchten en zei dat zo iets bijzonders toch nog overwogen moest worden. Casimir: "Gelling, waar gaat het over?" Wolter legde het geval uit. Casimir weer: "Wat is daar voor moeilijks aan, Bienfait?" Bienfait: "Ja, kijk, het is namelijk zo ... want eh ... het is een moeilijk geval ... enne ... het is niet voor onderzoek ... enne..." Casimir werd het gestamel zat, trok zijn portefeuille en gaf Wolter een honderdje. Bienfait keek beteuterd toe, toen Wolter Casimir bedankte en opgetogen vertrok. Enkele weken later hadden we met mevrouw Casimir en mej. Krijf, de secretaresse, geregeld dat we op een avond om vijf uur met de hele boerenkapel in de tuin van hun villa in Heeze zouden zitten spelen als Casimir thuis kwam. Toen mej. Krijf hem vertelde dat hij om vijf uur thuis moest zijn wilde ze hem natuurlijk niet vertellen waarvoor dat was. Zoals gewoonlijk deed hij in zulke gevallen braaf wat zijn secretaresse verordonneerde. Het werd een leuke avond. Hij hield wel van dat soort dingen.